

[Justitsministeren]

vandringsstop, som der har været bred politisk enighed om. Indvandringstoppet indebærer, at kun visse nærmere afgrænsede persongrupper kan få adgang til at tage ophold i Danmark. Det drejer sig naturligvis først og fremmest om nordiske statsborgere og EF-statsborgere, som der jo gælder særlige regler for. Herudover brydes indvandringstoppet alene af asylreglerne og af familiesammenføringsreglerne.

I en situation med begrænset adgang til landet må man være forberedt på, at et stort antal udlændinge vil benytte sig af de gældende regler i så vid udstrækning som overhovedet muligt. Der kan derfor efter min opfattelse være anledning til nu, hvor der snart er gået 3½ år siden den sidste ændring af udlændingeloven, at se på behovet for ændringer i familiesammenføringsreglerne. Man kan i den forbindelse også se på behovet for at skærpe reglerne med henblik på at imødegå de tilfælde af familiesammenføringer med barnebrude, som af og til omtales i dagspressen.

Jeg synes, at der er al mulig grund til, at vi i regeringen – jeg selv – sætter os sammen med repræsentanter for regeringspartierne og for forligspartierne bag udlændingeloven med henblik på en drøftelse af de ting, som jeg har omtalt her. Jeg vil gerne invitere til en sådan drøftelse, hvor vi dels kan vurdere behovet for ændringer og dels, hvis et sådant behov viser sig at bestå, kan forhandle os frem til fornuftige og ansvarlige løsninger.

Jeg mener, at udlændingeområdet er så vigtigt, at eventuelle ændringer i loven må overvejes nøje både teknisk, juridisk og politisk. Det kan der være god grund til, og jeg vil derfor som nævnt tage initiativ til sådanne undersøgelser og samtaler inden for de umiddelbart kommende måneder. Jeg vil også gerne afslutningsvis understrege, at regeringen tillægger den hidtidige politiske bredde bag udlændingelovgivningen betydelig vægt.

*Forhandling***Pia Kjærsgaard (FP):**

Jeg vil starte med at takke for ministerens besvarelse og sige, at det er glædeligt, at befolkningens og Fremskridtspartiets påvirkning af regeringspartierne har gjort, at ministeren nu tilsyneladende vil invitere til eventuelle stramninger af udlændingeloven. Ministeren kan

være helt sikker på, at Fremskridtspartiet vil holde ministeren fast på den udlægning, der lige er kommet her.

Undersøgelse på undersøgelse har bekræftet, at danskernes utilfredshed med den flygtningelov, vi har, stort set er uforandret. Utilfredsheden bunder naturligvis i den fortsatte tilstrømning af udlændinge til landet og følgerne af denne tilstrømning.

Det seneste skøre indfald, som også er en følge af de alt for lempelige regler, er, at forsvarsministeren nærmest har foræret et område til en meget høj værdi til et islamisk kulturcenter i København. At tænke sig, at en minister i en dansk regering forærer dansk jord væk til muslimer eller overlader dette område for et latterligt beløb.

Det synes vi i Fremskridtspartiet er for dårligt, og vi bryder os ikke om, at de tilreisende optræder på den måde, at man skal til at bygge moskeer, åbenbart i strid med, hvad regeringens intentioner er i den retning. Det er også imod befolkningens ønsker, og det er derfor næsten indlysende, at denne regering ikke ønsker strammere regler over for de fremmede.

Men Fremskridtspartiets forespørgsel i dag har rent faktisk årsag i et ønske om at få strammet den gældende lov gevaldigt op, og vi er interesserede i at høre om regeringens tanker om fremtiden på det område.

Jeg har selvfølgelig gennemlæst justitsministerens publikation om regeringens målsætning på flygtningeområdet, og heller ikke dér fandt jeg grund til optimisme, hvad angår ændringer i den retning, Fremskridtspartiet og flertallet af befolkningen ønsker. Om Danmarks flygtningepolitik skrives der således, at regeringen er opmærksom på de muligheder, der som følge af ændringer kan opstå for, at flygtninge kan vende tilbage til deres hjemlande.

Dertil kan man så spørge: Nå, javel, og hvad kan vi så bruge det til? Og har det ændret ved nogle forhold i øvrigt?

Vi må jo samtidig have for øje, at cirka 80 pct. af de personer, der i 1989 har fået tilladelse til indrejse uden pas eller visum, er ankommet via Københavns Lufthavn i Kastrup. Ordet bekvemmelighedsflygtninge ligger snublende nær.

En af de helt, helt kritisable ting er, at der bevidst ikke føres statistik over, hvor mange der opnår asyl i Danmark; man benytter sig kun af